

[Poul Møller.]

den, der er mest i overensstemmelse med de økonomiske principper, vi har i mit parti, og derfor falder det i øjnene, at obligationsmarkedet ikke passes og plejes i denne buket, denne kost. Man har intet som helst til den private opsparing, intet.

Nu har vi en mindretalsregering, som meget gerne, siger den, vil samarbejde med venstre og med os. Den må dog vide, når den skal lave et sådant oplæg, at for os er det meget, meget væsentligt, at der i kosten er noget, der kan fremme den private opsparing, men der er nul og niks i forslagene. Tværtimod er jeg overbevist om, at disse forslag vil have en negativ virkning på den samfundsøkonomiske opsparing; det gælder selskabsskatterne, det gælder den forhøjede kapitalvindingsafgift — som i virkeligheden slet ikke hører med i dette kompleks, for den kan jo ikke give finansministeren penge i det år, han skal bruge pengene — og det gælder arveafgiften. Disse forslags tendens er opsparingshæmmende.

Det er ganske vist blevet moderne, den sidste økonomiske teori på bjerget, at nu er det de private investeringer, der skal ned. Det er ikke tilfældigt, at vi er konservative; vi kan i hvert fald ikke følge med til dette sidste krumspring, for nu har vi i så mange år her i det høje folketing arbejdet for, at vi skulle fremme de private investeringer for at gøre vort erhvervsliv konkurrence-dygtigt, for at øge produktiviteten, for at klare os på de nye store markeder, for at fjerne beskyttelsen o. s. v.; og så kommer man nu, fordi vi har haft et enkelt år, hvor de private investeringer er steget kraftigt, kraftigere end forbruget, og siger: nu er det de private investeringer, der skal holdes igen på. Og den højtærede minister er jo sprunget til det, ja, det var næsten som manna fra himlen for ham. Jeg forstår det i og for sig godt, for der har jo altid været lidt skævt i dette, at socialdemokratiet i sin praktiske politik var med til at fremme de private investeringer, for det skulle socialdemokraterne jo egentlig ikke være, hvis de var rigtige socialister. Men nu har de måske fået en rigtig socialist ind i flokken — det var ikke banden, jeg sagde, højtærede indenrigsminister — ind i ministeriet, og så er det jo muligt, at piskan skal svinges over de private investeringer.

Vi er imidlertid ikke så moderne; vi tror, der stadig forestår en stor rationaliseringsproces i erhvervslivet, og vi tror, at den mangel på arbejdskraft, som gør sig gældende i det danske erhvervsliv, kræver mere og mere produktivitet fremmende foranstaltninger. Det er jo forudsætningen for lønforliget, at man kan blive ved med at fremme produktiviteten, at der er penge til indkøb af maskiner og arbejdsbesparende redskaber, og det er forudsætningen for, at produktionen kan holdes oppe, når arbejdstiden næste forår skal falde med 1 time.

Det er da helt klart, at hvis vi ikke stadig vil gå den vej at gøre vort erhvervsliv mere og mere konkurrence-dygtigt, så falder den forudsætning, som hele dette 15 milliarders budget bygger på, nemlig at der er store og rigelige indkomster i befolkningen. Men det koster kapitaler. I det omfang virksomhederne gennem selvfinansiering kan undgå at gå til lánemarkedet, i det omfang fremmer man produktionen og letter obligationsmarkedet. Derfor virker selskabsskatten ganske modsat, for den mindsker selvfinansieringen. Hvis produktivitet fremmende foranstaltninger skal fortsætte, må virksomhederne i højere grad belaste lánemarkedet, og der bliver flere og flere om at udsende obligationer til lavere og lavere kurser.

Vi ønsker derfor i disse forhandlinger vidtgående foranstaltninger til fremme af den private opsparing. På linje med det ærede medlem hr. Henry Christensen skal jeg pege på boligopsparingen. Hvor bliver den af? I den forbindelse vil jeg gerne spørge: hele finansieringen af boligbyggeriet, spørgsmålet om ejerlejligheder, som jo kan fremme opsparingen til boligformål — hvor bliver den af? Jeg håber, vi kan finde lydhørhed for disse opsparings-synspunkter under den kommende udvalgsbehandling.

Dernæst vil jeg gå over til det næste punkt, nemlig spørgsmålet om statens egne udgifter. Er der kun én vej at gå: stigende skatter og afgifter? Kan man slet ikke finde besparelser i et budget på 15 milliarder kroner? Kan de mennesker, som har ansvaret for dette budget, den direktion, der er i forretningen Danmark, ikke finde nogen som helst mulighed for på et budget på 15 milliarder kroner at spare blot 200-300 mill. kr. f.eks.? Med